



N:r 24.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 22 dec. 1908

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

67 årg.

Innehåll: Anmälan. — Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Den kristliga ungdomsrörelsen, av K. Fries. — Brev från Lappland. — Sven Johnsson (med fotografi). — Gustaf Eriksson (med fotografi). — Ordet blev kött, av Henning Andersson (med två illustrationer). — Vår stora missionsfest. — Jul, poem av Aug. B. — Kommen ihåg det, av P. W. — Från Expeditionen. — Från verksamhetsfältet. — Annonser.

Pietisten

har nu genomgått ett år i sin nya form, och den har haft att glädja sig åt ett icke ringa intresse. Den kommer alltså, om Gud vill, att fortsätta under 1909 med två i regeln sextonsidiga n:r i månaden. Det blir dess 68 årgång.

Planen blir i det hela densamma som under detta år.

Betraktelserna över Efeserbrevet komma att fortsättas.

Likad uppsatserna till ledning vid bibelsamtal och bibelstudium. Jag tillåter mig att fästa särskild uppmärksamhet vid dessa.

Andra uppsatser och stycken till uppbyggelse eller undervisning skola även inflyta.

Underrättelser från expeditionen och från inre missionen skola meddelas såsom hittills.

I nästa årgång av Pietisten skall förekomma en längre serie av betraktelser över det viktiga ämnet: Guds församling.

Textutredningarna för söndagsskolan, vilka hittills stått i tidningen Missionsförbundet, komma, enligt konferensens beslut, att överflyttas till Pietisten.

För alla bidrag rörande den inre missionen, ävensom för uppsatser och uppbyggelseartiklar, som våra vänner

insända, och som vi finna lämpliga för tidningen, äro vi tacksamma. För utrymmets skull bedja vi dock insändarne fatta sig kort. De böra också ursäkta, om vi någon gång bli tvungna att förkorta deras uppsatser. Sådant är stundom nödvändigt, för att vi må kunna bereda rum även för andra insändare.

Uppbyggliga berättelser ur levande livet äro alltid välkomna. Men alla diktade berättelser undanbedja vi oss.

Prenumerationsvillkoren skall läsaren finna på sista sidan av detta n:r.

Då våra tidningar äro en synnerligen viktig del av Svenska Missionsförbundets verksamhet, så tillåta vi oss att påkalla alla våra vänners livliga intresse och arbete för deras spridning. Vi äro synnerligen tacksamma för, vad vi i den delen under det gångna året erfarit. Men vi bedja: tröttnen icke utan tvärtom växen till i nit. Vi vänta till nästa år en betydlig ökning av prenumeranternas antal. I främsta rummet gäller denna maning våra distriktsföreståndare samt övriga predikanter. Men även andra kunna göra mycket. Låt oss hjälpas åt. Och framför allt: bedjen för oss. Endrättigt förenade i bön och arbete kunna vi uträtta goda ting till Herrens ära och människors frälsning.

P. W.

Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus.

I vandraden efter fursten över den ande, som nu verkar i olydnadens barn, bland vilka även vi alla umgingos en gång i vårt köttets begärelser, görande köttets och tankarnas vilja, och voro av naturen vredens barn såsom och de övriga. Ef. 2: 2, 3.

Paulus har i det föregående kallat djävulen för fursten över luftens makt, d. v. s. över den onda andevärlden. Här kallar han honom fursten över den ande, som nu verkar i olydnadens barn. Och med olydnadens barn menar han dem, som icke vilja lyda Guds ord och tro på Kristus.

Otron är icke blott en övertygelse, liksom tron icke heller är bara en övertygelse, utan otron är en olydnad, liksom tron är en lydnad mot evangelium. Därför säger Johannes döparen: Den som tror sonen, han har evigt liv, men den som icke hörsammar Sonen, han skall icke få se livet, utan Guds vrede förbliver över honom (Joh. 3: 36). Ingen skall med sanning kunna säga: »Jag kan icke tro, därför att jag ej förstår detta». Nej, otrons rot sitter icke i huvudet utan i hjärtat. Säg rent ut, som det är: »Jag vill leva i mina synder, jag vill leva efter mitt köttets lustar och begär». Ty det är däri otron har sin rot.

Aposteln säger i Rom. 1: 5, att han blivit av Gud kallad att upprätta trons lydnad bland alla hedningar. Och med trons lydnad menar han den lydnad, som består däri, att människor lyda Guds evangelium och tro på Jesus Kristus. Herren Jesus fordade denna lydnad av alla. Han fordrade den icke på grund därav, att han med filosofiska spekulationer bevisade sanningen av sin lära, utan på grund därav att han genom de gärningar han gjorde bevisade, att han var kommen av Gud. Därför säger han själv: Gör jag icke min faders gärningar, så tron mig icke, men gör jag dem, så tron gärningarna, om I icke viljen tro mig. Därför äro alla människor utan ursäkt. Det är icke oförmåga att förstå sanningen utan ovilja att lyda sanningen, som vållar, att människor icke tro. Detta är domen, säger Jesus, att ljuset är kommet i världen och människorna älskade mer mörkret än ljuset, ty deras gärningar voro onda (Joh. 3).

Det pågår i den närvarande tiden ett förfärligt arbete för att få undan Kristus och evangelium, att, om jag så må säga, bryta av själva spetsen av Guds ord. Därför rives den heliga skrift sönder i bitar. Allt, som icke passar, rives bort. Det går allt längre och längre på den vägen. För några år sedan var det en s. k. vetenskapsman i Schweiz, som med sina teologiska spekulationer kom ända därhän, att han påstod, att av alla de utsagor, som i Nya Testamentet läggas i Jesu mun, äro endast fem äkta. Hur vet herrn det? skulle man vilja fråga. Han vet det icke alls. Nästa vetenskapsman kommer nog att överträffa honom och förklara, att endast tre utsagor äro äkta. Men den som kommer därefter blir säkert ändå mer »vetenskaplig» och finner, att alla utsagor, som Nya Testamentet lägger i Jesu mun, äro oäkta. Så blir man av med hela Nya Testa-

mentet. Så släcker man ljuset, och sedan kan världen sova lugnt. Det är dit djävulen vill ha det. Det är därför han förblindar människornas sinnen, att evangelium om Kristi härlighet icke må lysa in i dem, väcka och frälsa dem.

I olydnadens barn verkar lögnens och villans ande. Och härskaren över denna ande är fursten över de onda andemakterna, såsom Paulus här säger. Sanningens ande däremot är den ande, som verkar i lydnadens barn, i de troende. De älska sanningen och vilja lyda sanningen, och detta är ett verk just av sanningens ande. Och denne andes herre är Kristus.

Det är förfärligt, när vi skåda ut över världen i ljuset av sådana Herrens ord. De enskilda människorna dragas med av det allmänna världsloppet. Det allmänna världsloppet regeras av lögnens ande, och denna ande står under satan, under djävulen, som därmed förvillar och bedrager olydnadens barn för att förhindra deras frälsning och störta dem i evigt fördärv. Träffas de någon gång av ett Guds ord, så söker djävulen strax att plocka bort det ur deras hjärtan, på det att de icke må tro och bliva frälsta, säger Jesus (Matt. 13: 19). Och han plockar bort det på tusen sätt, med tusentals olika medel, så att, när de hört ordet och kommit ut, är det som om de ingenting hört. Det är alldeles som om någon slagit vatten på en gås, såsom ordspråket säger. Det bekommer dem ingenting. De säga, att det är rätt, de bekänna sanningen, men att lyda sanningen — det kommer alls icke i fråga. Detta är icke Guds Ande. Nej, det är den ande, som härskar och regerar i olydnadens barn, villans ande, lögnens och mörkrets ande, härskaren över de onda andemakterna.

Bland dessa olydnadens barn umgingos även vi alla, säger aposteln vidare, nämligen vi judar, som nu tro på Kristus. Han har förut talat om efesierna, som hade varit hedningar, huru de regerades av djävulen och voro döda genom överträdelser och synder. Nu säger han: det var icke bättre med oss judar. Vi umgingos alla även vi en gång ibland olydnadens barn. Vår umgängelse var då, liksom hedningarnas, i köttets begärelse, så att köttets lustar voro det område, inom vilket vårt liv rörde sig. Regeln för vårt liv var icke vad Gud ville, utan blott vad köttet och sinnet lyste. Och vad annat är det väl, som nu kännetecknar hela världens väsen? Vad är det område, inom vilket detta rör sig? Är det Gud och hans vilja, Gud och hans nåd? Nej, det är köttets begärelse. Inom detta område vandra de, leva, röras och hava sin varelse. Somliga leva mer grovt, andra mer fint. Men alla hålla sig i alla fall inom samma område. De däremot, som tro på Jesus Kristus, de röra sig inom det område, som kännetecknas av lydnad för Gud och hans ord, hans nåd och hans vilja. Där hava de sitt liv, där är deras umgängelse.

Vi gjorde, säger aposteln, vad köttet och tankarna ville. I köttet är det, som de onda tankarna uppstå. Och tankarna äro de, som regera viljan. Det är icke viljan, som regerar tankarna, utan det är tankarna, som regera viljan. Det är de köttliga tankarna, som äro modern till den köttliga viljan, liksom de andliga tan-

karna föda av sig den andliga viljan. Därför går evangelium ut på att ur människorna taga bort de köttliga tankarna samt ingiva dem nya tankar, på det att därav må födas ett nytt förhållande till Gud och en ny vilja. Det är *evangelii kunskap*, som omskapar människor, så att de bli nya skapelser i hjärta, håg och sinne och hela sin varelse.

När vi sålunda voro olydnadens barn och gjorde vad köttet och de köttliga tankarna ville, då *voro vi av naturen vredens barn såsom de övriga*, d. v. s. såsom hedningarna voro och äro. Vi voro även vi hemfallna under Guds vrede och dom, som på den yttersta dagen skall dräbba alla dem, som här levat i synd, föraktat hans nåd samt vägrat att tro på den frälsare, han sänt, för att uppsöka och frälsa det förtappade.

Om någon håller på att drunkna, och en annan kommer för att rädda honom, men den drunknande stöter tillbaka den räddande handen — då drunknar han. Det kunde ju icke gå annorlunda. Om Gud icke hade sänt världen en räddare, en frälsare, då hade vi med rätta kunnat kasta skulden för människornas förtappelse på Gud och sagt: »Varför vidtog han icke några anstalter till de fallnas räddning?» Men nu kunna vi icke säga det. Han har ju sänt sin enfödde Son för att frälsa världen. Vad kunde han mer göra? Men när han kommer, stöta människorna honom tillbaka. Och vem rår för det? Männe Gud? Männe Kristus själv, han som givit sitt liv till återlösen för alla? Nej, han kan icke vara skulden till att de, som förakta honom, gå förlorade. Låt icke inbilla dig sådana galenskap.

De, som leva efter som köttet och sinnet lyster, de äro alltså vredens barn, hemfallna under Guds vredes dom. Lika visst, som Gud har behag till rättfärdigheten, har han misshag till orättfärdigheten, och lika visst, som rättfärdigheten förbinder Gud med den rättfärdige, lika visst skiljer orättfärdigheten Gud och den orättfärdige från varandra.

Vi *voro* vredens barn, säger aposteln, på den tiden, då vi levde i otro. Säll den, som kan med honom säga: jag *var* det då, men *nu* är jag det icke. Nu är jag genom Guds nåd frälst och räddad från detta tillstånd. Jesus har återköpt mig, såsom Petrus säger, från min förra, från fäderna ärvda fåfängliga umgängelse (1 Petr. 1: 18). Kan *du* säga så, eller lever *du* ännu i ditt köttets begärelse? Må Gud pröva var och en. Saken är över all beskrivning allvarlig.

Att aposteln nu icke mer var i detta tillstånd, icke heller de kristna i Efesus, det hade sin grund däri, att Gud i Kristus Jesus hade frälst dem. Och det hade Gud gjort, därför att han var rik i *barmhärtighet*, det hade han gjort för sin stora kärleks skull, som han älskat oss med. Och det hade han gjort på den tiden, *då vi ännu voro döda i överträdelser och synder*. Men därom skola vi tala nästa gång.

Ja, salig och lycklig är den, som kan bekänna detta om-sig! Och varför skulle vi icke alla kunna göra det? Varför skulle någon ännu fortsätta att leva i sitt köttets lustar och begärelser? Varför skall den drunknande visa tillbaka den, som räcker honom en räddande hand? Varför skall den sjuke visa tillbaka den, som vill göra

honom helbräda? Varför skall du, som håller på att förgås i dina synder, vända ryggen åt honom, som kom för att frälsa dig? Menar du, att det ligger sunt förnuft i det? Nej, det är så långt ifrån sunt förnuft, att detta sinne och detta beteende är det enda, som bibeln kallar *dårskap*.

Alltså: var klok. Vänd om, tro på Jesus och bliv frälst!

P. W.



Rom. 5: 6—9.

v. 6. Paulus framlägger här grunden för vissheten av deras frälsning, som tro på Kristus. Guds kärlek, sade han i v. 5, är utgjuten i våra hjärtan. Nu visar han, huru denna kärlek yttrat sig däri, att han utgivit sin Son i döden för oss. Och Kristus dog för oss på den tid, då vi voro *kraftlösa*, vanmäktiga mot synden, samt *gudlösa*. Han dog i *rätt tid*, d. v. s. då den av Gud förut bestämda tiden var inne. Se Gal. 4: 4. Märk: icke för starka utan för vanmäktiga, icke för gudfruktiga utan för gudlösa, icke för sent utan i rätt tid dog han. För oss d. v. s. till förmån för oss för att föra oss till Gud (1 Petr. 3: 18) och frälsa oss. Kristi död skedde för hela världen, för alla gudlösa, men med ordet *oss* menar aposteln här sig själv och andra troende, som nu icke mer voro gudlösa. Att Kristus dött i *stället* för oss är en alldeles obiblisk lära. Allt vad han gjort, det har han gjort för oss, för vår frälsning, men icke i stället för oss. Han har blivit människa för oss, för vår frälsning, men icke i stället för oss. Han har uppstått för oss (2 Kor. 5: 15) för vår frälsning, men icke i vårt ställe. Ja, han är uppfaren till himlarna och sitter på sin faders högra sida för oss, till frälsning för oss, men icke i vårt ställe. Sammalunda har han också dött till frälsning för oss, men icke i *stället* för oss. Läs sådana ställen som Mark. 14: 24, Joh. 10: 11, Gal. 1: 4, Tit. 2: 14.

vv. 7, 8. Huru stor denna Guds kärlek är, visar Paulus genom en jämförelse. En människa kan möjligen komma så långt, att hon dör för *en god*, för en som gjort henne gott, men svårligen dör hon för en annan bara därför, att denne andre är *rättfärdig*, så att han icke gjort henne något ont. Men Gud visar sin kärlek däri, att Kristus dött för oss, när vi *ännu voro syndare*, ännu voro syndens trälar. Ända därhän gick hans kärlek. Det var alltså icke Guds vrede över världen, som utgöt sig över Kristus; nej, det var Guds kärlek till världen, som fick sitt högsta uttryck däri, att han gav ut sin enfödde Son i världen till hennes frälsning. Se kap. 8: 32, Ebr. 2: 9. — Märk för övrigt, huru ordet *syndare* i Nya Testamentet icke betecknar en syndig människa i allmänhet, ty det äro alla, även de troende, utan en som lever i synd, är syndens träl, och

det äro icke de troende. De äro upprättade och rättfärdiga (v. 9).

v. 9. Har Kristus dött för oss, medan vi voro gudlösa, vanmäktiga syndare, så är det naturligtvis ännu mer säkert, att vi nu, då vi icke vidare äro syndare utan rättfärdiga, skola bliva frälsta. Vi ha blivit rättfärdigade i Kristi blod, d. v. s. vår rättfärdiggörelse, som sker genom tron, *har sin grund däri*, att Kristus givit sin själ för oss. Läs Matt. 20: 28.

Vi skola varda frälsta, säger aposteln. Man kan tala om frälsning i betydelsen befrielse från ett särskilt ont t. ex. sjukdom. Därför heter det regelmässigt om de sjuka, som Jesus botade, att de blevo frälsta, nämligen från sin sjukdom. Se Mark. 5: 34, 6: 56, Matt. 9: 22 m. fl. ställen. Likaså begagnas ordet frälsning för att beteckna räddning ur fara. Se Matt. 8: 25, 14: 30. Men när Nya Testamentet talar om den frälsning, som Gud giver oss i Kristus, då menas *alltid* de troendes fullkomliga förlossning från allt ont och ingång i Guds rike. Därför framställer Nya Testamentet alltid denna frälsning såsom *tillkommande*. Så här då Paulus säger: Vi som nu *äro* rättfärdiga, vi *skola varda* frälsta. Frälsningen är trons ände och mål (1 Petr. 1: 9). Gud har bestämt de troende till frälsning (1 Tess. 5: 9) och frälsningen kommer med varje dag närmare (Rom. 13: 11). Hon utgör föremålet för de troendes hopp (1 Tess. 5: 8), för deras strävan (Fil. 2: 12), för deras tillväxt i helgelse (1 Petr. 2: 2). Hon är beredd att uppenbaras i den yttersta tiden (1 Petr. 1: 5). Därför är det alldeles orätt att säga, att världen är frälst. Hon är i stället i den ondes våld (1 Joh. 5: 19). Men hon har *fått en frälsare*, och om hon omvänder sig och tror på honom, så *blir* hon frälst. Om de troende säges visserligen, att de ha blivit frälsta (Ef. 2: 5, 8, Tit. 3: 5, 2 Tim. 1: 9), men Paulus själv förklarar det såsom en frälsning *i hoppet* (Rom. 8: 24). Därför säges även i regeln om de troende, icke att de *äro* frälsta, utan att de *skola bliva* frälsta, nämligen under förutsättning att de *hålla ut intill änden*. Läs Matt. 10: 22, 24: 13. Ett rätt tilltal till en människa bör alltså icke lyda: »Är du frälst?», utan: »Är du omvänd och troende på Herren Jesus?» Och till den, som är omvänd, skall man icke säga: »Du är frälst», utan: »Det är en utesäglig Guds nåd, att du är omvänd och troende, håll nu ut intill änden, så blir du också frälst.»

Frälsta från vreden, säger aposteln, och med vreden menar han de straffdomar, som på domens dag skola träffa de gudlösa. Läs Matt. 3: 7, 1 Tess. 1: 10, Rom. 2: 5. Dessa straffdomar angå icke dem, som äro i Kristus. Alldeles såsom syndafloedens straffdom icke angick Noak, som var i arken. *Han togs undan*, innan straffdomen kom.

P. W.

Den kristliga ungdomsrörelsen.

I en serie artiklar i K. F. U. M:s organ, Förbundstidningen, har en del författare lämnat mycket intressanta redogörelser för de olika kristliga ungdomsorganisationerna i vårt land. I det sista numret för i år av nämnda

tidning har D:r K. Fries, den välkände ledaren av K. F. U. M:s-rörelsen i Sverige, gjort en högst lärorik sammanfattning av dessa artiklar, vilken vi tillåta oss här återgiva.

D:r Fries skriver:

Vid en sammanställning och jämförelse mellan dessa erhålla vi ett starkt intryck av, att denna rörelse vuxit till en betydande omfattning under det senaste årtiondet. Minst 80,000 unga män och kvinnor äro sammanslutna i dessa kristliga ungdomsföreningar av skilda typer. Även om man räknar ifrån de många, som utan tvivel blott äro medlemmar på papperet, och även om man tager hänsyn till olikheterna i verksamhetssättet, kvarstår dock en mycket akttningsbjudande här av ungdom, samlad i Jesu Kristi namn för att utbreda hans rike i vårt fosterland.

Man har ofta mot kristendomen i allmänhet och även mot den kristliga ungdomsrörelsen i vårt eget land och andra länder framkastat den anmärkningen, att den är splittrad och saknar sammanhållning och enig ledning. Utan tvivel ligger ganska mycken sanning i detta påstående. Utan tvivel skulle väsentligt mera kunna åstadkommas, om det funnes starkare samhörighetskänsla, mer inbördes förtroende och en mer genomförd gemensam organisation under enhetlig ledning. Av själva den omständigheten, att en stor del, ja den övervägande delen av de kristliga ungdomsföreningarna stå i nära förbindelse med församlingar inom olika samfund följer, att en sådan enhetlig ledning är utesluten. I vissa andra länder är denna splittring mindre än i Sverige och även där formerna växla lika mycket som hos oss, har man hunnit över den period, då man under de första organisationssträvandena känner ett så starkt behov av koncentring, att man rent av ställer sig avvisande till andra. Också vi komma helt visst att i framtiden lämna bakom oss mycket av dessa försvagande inflytanden. Även om vi icke kunnat nå fram till en från vissa synpunkter önskvärd enhetlighet i organisation och arbetssätt, skola vi nog slippa ifrån att höra sådana uttalanden, som man ofta nu möter, att »den och den föreningen eller den och den rörelsen borde icke på något sätt understödjas eller främjas». Om det också är sant, att splittring medför svaghet och ett onödigt förbrukande av kraft, så kan det å andra sidan icke förnekas, att mångfalden av former utgör ett livstecken. Det är endast den livlösa naturen, som är styv och stel i oföränderligt lika former. Där det finns liv, där finnes det utveckling, mångfald och individualitet. Det är inte två blad på ett träd, som äro varandra alldeles lika. Lemmarna i vår kropp ha såväl olika former som olika uppgifter, men de äro dock lemmar i samma kropp. De böra — enligt Pauli ord — därför icke tillåta någon söndring sinsemellan utan ha samma omsorg om varandra (1 Kor. 12: 25). För alla måste den första och viktigaste uppgiften bliva att vara så förenade med huvudet för kroppen — Kristus — att han får råda över dem och de i allt fullfölja hans plan för kroppens tillväxt, vilken förverkligas därigenom, att de »hållande sig till sanningen i kärlek växa i alla stycken och sammanfogade och sammanhållna genom understödet i varje led efter den verksamhet, som för

var och en del är bestämd, vinna tillväxt till sin egen uppbyggelse i kärlek.» (Ef. 4: 15—16).

Huru mycket än verksamhetsformerna växla, framträder dock, såsom ett gemensamt drag för alla de olika organisationerna, strävandet att införa sina egna medlemmar och andra unga i bibeln, livets och sanningens källa, och att öva dem i bön och kärlekens gärningar. Med detta trogna arbete i det tysta utföres i all anspråkslöshet en gärning, som är ägnad att tillföra vårt älskade fosterland en rikare och mer bärande kraft än många storordiga och braskande rörelser, som gå fram bland de äldre och yngre men som sakna förbindelse med de verkliga livskällorna — Kristus, hans person och verk. Endast de grundsatser, som Jesus Kristus förkunnat och förverkligat, äro i längden starka nog att bära samhället och bevara detsamma. Endast den levande förbindelsen med Honom skänker den enskilde kraft att förverkliga dessa grundsatser. Om än för en tid stora skaror kunna blandas av falska förespeglingar om människans egna kraft och av ideal, som stå lös-gjorda från eller motsatta Jesus Kristus, så kommer dock utvecklingen att ge sanningen rätt. Det må vara svårt nog att stå fast, när flodvägen är i tillbakagående och suger med sig, vad löst som finnes. Men lika visst som efter ebban följer flod, lika visst skall på tider av andlig nedgång följa en tid av andlig återuppväckelse och förnyat liv. Och då, huru mycket skönare att ha stått fast än att ha ryckts med! Huru gärna skulle icke du och jag vilja höra till dem, som varit trogna och som få mottaga livets segerkrans (Upp. 2: 10).

Brev från Lappland.

Tiden sedan september månads början har för mig varit mycket omväxlande. Från den 10 sept. till första dagarna i okt. hade jag en mycket trevlig missionsresa i sällskap med missionssekreteraren W. Sjöholm.

Mot slutet av den resan ådrog jag mig en förkylning, som gjort, att jag i sex veckor varit oförmögen att resa. Nu har jag, Gud vare lov, kryat till mig, så att jag är ute på fältet igen. Jag är ej fullt återställd, men tycks bli bättre för varje dag. Jag känner mig mycket glad och tacksam mot min Gud, som hitintills hulpt mig.

Vi hava nu ett mycket gott slädföre i Lappmarken. Det går utmärkt att färdas från den ena byn till den andra. Men ganska kallt är det. Termometern sjunker ofta till 30 gr. under fryspunkten.

När jag skriver dessa rader, är jag inom Fredrika socken. Inom några dagar kommer jag till Åsele. Snart är julen inne. Snart ha vi nått den mörkaste tiden av vintern. Vi ha här uppe omkring 5 timmars dagsljus nu, men vid jultiden få vi ej beräkna mer än 4 timmars dagsljus. Då det är mulet, vilket är så vanligt denna årstid, är det aldrig riktigt ljust. Det är nu en passande tid att resa och predika. Folket har gott om tid. Det är i vinter inga timmeravverkningar att tala om. Men detta gör, att det är mycket ont om pengar. Och överallt klagas det över svåra tider. Det gångna året

har dock varit ett gott år. Men det skall alltid vara något, på det att de troende måtte längta hem och de oomvända få känna, att glädjen i världen är uppblandad med bekymmer och elände.

Ack, måtte alla troende trösta sig med, att vi här icke hava någon varaktig stad. Må vi i stället söka den tillkommande, och då det mörknar för trosblicken sjunga såsom en gammal blind troende man, som låg närmast mig på lasarettet, då jag var där. Han sjöng varje dag: Snart får jag flytta från jordens dalar till himlens sköna och ljusa salar. Ack ljuva vila, ack sälla ro! Jag får långt mera, än jag kan tro! Det gjorde på mig ett gott intryck att höra en 86-årig gammal troende man sjunga så.

Den 5 december 1908.

And. Lindström.

Alfred Lindberg, en av de evangelister i Lappland, till vilkas underhåll Svenska Missionsförbundet bidrager, skriver i brev till expeditionen bland annat följande:

Långvattnet den 3 dec. 1908.

Guds nåd och frid!

Emedan Gud har unnat mig den stora förmånen att åter få gå ut med fridens glada budskap till de dyrköpta själar, som han har här uppe i Lappland, har jag fått göra den erfarenheten: »Huru ljuvliga äro icke deras fötter, som frid förkunna». Människorna här längta efter livets bröd. Vad denna jord har att bjuda på, kan icke tillfredsställa deras odödliga själ. Här finns arbete! Man får ofta höra denna fråga: När skall du komma till oss? Man blir ombedd att stanna och tala livets ord för dem. Böra vi stå oberörda av deras frågande bön? Nej. De behöva födas med livets ord, dessa som Gud har fått taga ut ur världen. Mycket är offrat för lapplandsmissionen, men undertecknad är förvissad om, att det skall komma en frälsad skara även från detta land. De skola sjunga i kör tillsammans med dem, som ha offrat och bedit, att Guds nåd skulle överflöda på oss.

Det är lättast att komma fram här till fots och på skidor. Det torde låta underligt för många, som icke äro vana därvid, men kom och se! Jag har tillryggelagt under min verksamhetstid i fjol (8 månader) till fots och på skidor 105 mil samt 37 mil på cykel.

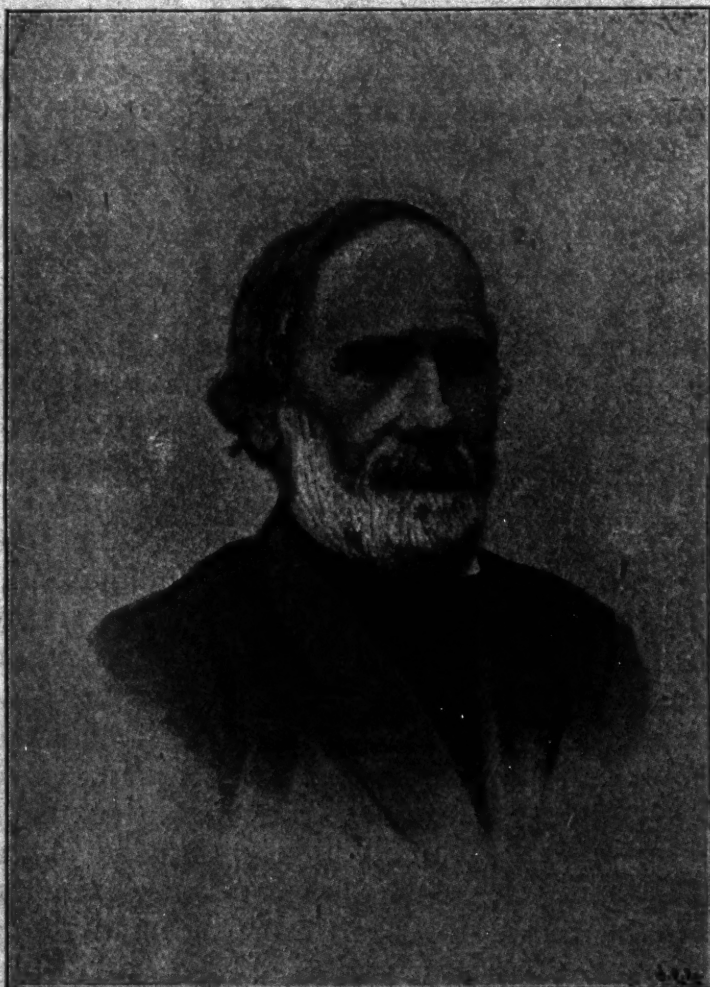
Alla dessa hinder avhjälpas säkrast genom att komma ihåg Jesus Kristus. Mycket återstår att inbärga här ännu för honom, som har lidit och dött för hela världens synd, vår Herre Jesus Kristus. Vi behöva förböner och hjälp!

Sven Johnsson.

Ehuru o'ta sagt, besinnas det ej nog, att Herren i sin tjänst behöver samt vill och kan använda varje gåva, då den blir helgad av Guds Ande. Det är nämligen icke blott genom de andliga gåvorna, som missionsarbetet förts framåt. Erfarenheten säger oss tydligt, att

även de praktiska talangerna här gjort en betydande insats. Ja, utan dessa skulle verket längesedan hava avstannat. Vid ordnandet av arbetet, anskaffandet av predikolokaler, missionsmedel m. m. hava dessa män och kvinnor med praktiska anlag och erfarenhet gjort evangelisationsarbetet ovärderliga tjänster. Deras lön skall därför ock en gång bliva stor i de rättfärdigas uppståndelse.

Handlanden Sv. Johnsson i Vinslöf, vilkens bild vi i dag meddela Pietistens läsare, var en av dessa det praktiska arbetets märkesmän på missionens område. Född den 10 augusti 1826 i ett torp under Hofdala säteri i Brönneå socken, Kristianstads län, lärde sig den unge gossen skrädderiyrket och blev omsider egen mästare i Vinslöf. Snart nog lämnade han emellertid yrket och ägnade sig åt affärslivet. Under en följd av



Sven Johnsson.

år drev han sedan en omfattande diverse- och spannmålshandel och förvärvade därvid en rätt anseelig förmögenhet.

Tidigt vunnen för Herren, brann Sv. Johnsson av en innerlig lust att göra något för missionen. Talare var han icke, men hans varma intresse ställde honom i främsta ledet i den kämpande skaran. I Lund inköpte han en gång några hundratal traktater. Dessa ville han nu sprida. Han bad till Gud om upplysning, huru det skulle tillgå. Och han fick en god idé. I den tiden skulle varje köpare ha s. k. »livköp», och Sv. Johnsson begagnade sig av tillfället och lämnade dessutom varje kund en traktat. Uppmuntrad därav, att någon blev omvänd och andra blevo nyktra genom läsningen av dessa små skrifter, fortsatte Sv. Johnsson på detta sätt, och snart nog utvecklade sig denna verk-

samhet till en omfattande traktat- och skriftspridning i provinsen under hans kloka och energiska ledning. Biblar erhöll han från Brittiska och Utländska Bibelsällskapet samt annan religiös litteratur från förläggare i Stockholm. Bokspridare och husbesökare förde sedan dessa alster vidare ut bland folket till stor välsignelse i denna mörka tid. Omsider uppgick omsättningen ända till 10 à 12,000 kronor årligen.

Allt efter som Sv. Johnssons ekonomi tillät det, understödde han missionsarbetet frikostigt med penningbidrag. Hans hem stod ock städse öppet för evangelii tjänare. Genom vidsträckta resor både i hemlandet och grannländerna i sällskap med de nitiska prästmännen, dr Bergman i Vinslöf och kyrkoherde Hammar i Mjällby, förvärvade sig Sv. Johnsson stor kännedom om missionsarbetet på skilda trakter, dess organisation och arbetssätt. Med varmt intresse deltog han i bildandet av Kristianstads traktatsällskap och sedermera, då striden om försoningsläran åstadkom splittring inom det samma, i upprättandet av Skånes missionssällskap. Det senares utveckling följde han sedan under hela sitt liv, tjänade som ledamot i dess styrelse och befrämjade på alla sätt dess strävanden.

Då Svenska Missionsförbundet bildades den 2 aug. 1878, var Sv. Johnsson med bland de ledande männen. I de förberedande kommittéarbetena hade han deltagit och blev suppleant i det nybildade förbundets centralkommitté. Året därpå blev han ordinarie ledamot och kvarstod sedan som sådan med endast ett par korta mellantider till år 1894, då han på grund av tilltagande ålderdom avgick.

Sv. Johnsson nitälskade hängivet för missionen i Kongo. Kraftigt understödde han densamma i den ringa begynnelsens dag. Även missionsskolesaken låg honom varmt om hjärtat. Särskilt ivrigt arbetade han för att en missionsskola skulle upprättas i Skåne. För detta ändamål skänkte han ock en välbelägen tomt vid Vinslöfs järnvägsstation jämte en större penningesumma som bidrag till byggnadens uppförande.

Längre fram drabbades Sv. Johnsson av stora motgångar i sin affärsverksamhet. En stor del av förmögenheten försvann. Han gjorde emellertid upp sina affärer i tid, så att var och en fick sitt, och själv hade han ändå så mycket över, att hans ålderdom var bekymmerfri i den vägen. Genom alla prövningar behöll han en barnslig tro och förtröstan till Gud och vandrade i allt redligt och rättfärdigt. Han åtnjöt ock odelat förtroende och anseende både som människa och kristen ända till slutet. Ända in i sena ålderdomen var han ordförande i Vinslöfs och Näflinge sparbank.

Sv. Johnsson var i allt en vaken och intresserad personlighet, som arbetade oförtrutet i sitt kall. Sina vilostunder tillbringade han bland Guds folk. För att få deltaga i dess högtider underkastade han sig gärna uppoffring av både tid och medel. Efter ett långt för både missionen och det allmännas bästa verksamt liv avsomnade han i frid i sitt hem i Vinslöf den 21 dec. 1906, saknad och i tacksamt minne bevarad av många missionsvänner i hela vårt land och i all synnerhet i de skånska bygderna.

J. Nyren.

Gustaf Eriksson †.

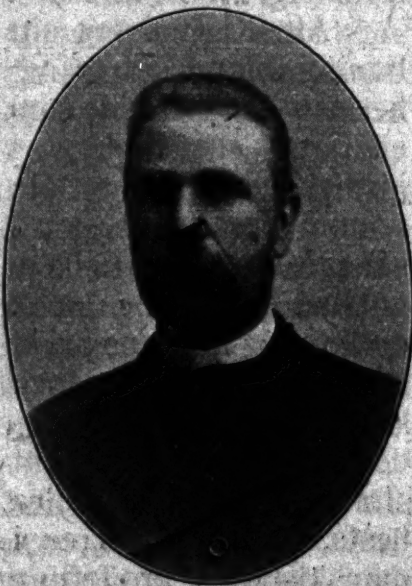
Predikanten vid Jönköpings missionsförening Gustaf Eriksson avled stilla och obemärkt natten till lördagen den 5 dec. utan föregående sjukdom.

E. var ute på en predikoresa och anlände fredags e. m. till Tibro. Han kom då från Moholm, där han på torsdagen predikat.

Vid sin ankomst till Tibro föreföll Eriksson sitt värdfolk mycket uttröttad och förbi, men ingen anade någon allvarlig fara. Han åt litet och gick sedan tidigt till vila i sitt rum, varifrån under natten intet ovanligt hade förmärkts av husets folk.

På lördagsmorgonen hade jungfrun vid sitt inträde i hans rum funnit honom ligga stilla och tyst, men då ännu troligen vid liv. I tanke, att han ännu icke ville bli väckt, drog hon sig tillbaka.

Men tiden gick, och då ingenting hördes av från hans rum, började man bli orolig, och någon av husets folk gick in i hans rum — då låg han kall och död. Hembudet hade kommit alldeles oförmärkt.



Gustaf Eriksson.

Eriksson var född 1845 i Öskebohyttan i Lindesbergs landsförsamling, Örebro län. Under åren 1869—1873 var han verkmästare vid Sörstafors pappersbruk, kom sedan i samma egenskap till Hallefors bruk i Lönneberga socken i Småland, flyttade sedan till Stockholm, där han genomgick en åtta månaders kurs i teknisk skola och blev bokhållare vid en mekanisk verkstad i Södertelje. 1876 flyttade han åter till Småland. Den kraftiga andliga väckelse, som då gick fram över landet, hade med sig, att han lät draga sig över till predikoverksamhet, till en början som frivillig kraft och sedan 1892 som ordinarie predikant i Jönköpings missionsförening.

I all sin handel och vandel var Eriksson en synnerligen plikttrogen, redbar och arbetsam man. Allvar, reda och oröning voro grunddragen i hans skaplynne.

Han sörjes av maka, född Hedenstedt, tre söner och sju döttrar. Äldste sonen är riksbankstjänsteman, andre sonen är filosofie doktor och den tredje studerar. Tre av döttrarna äro gifta, en är missionär i Kongo och förlovad med missionär Karl Palmqvist.

*När molnen låga simma och himlen mörknat har,
Så glöm du likväl icke att solen dock är kvar.
Där ovan mörka skyar, från himlafaderns hus,
På molnens översida än strålar solens ljus.*

Ordet blev kött.

Ordet blev kött och bodde ibland oss full med nåd och sanning. Han kom till sitt eget, och hans egna mottogo honom icke. Men åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bli Guds barn, dem, som tro på hans namn. Joh. 1: 11, 14.

Det synes hava varit aposteln Johannes gudomliga uppgift att på ett alldeles särskilt sätt, mer än någon av de övriga Herrens apostlar, framställa Jesu Kristi gudomliga härkomst. Han börjar sitt evangelium med att tala om Ordet, som från begynnelsen var hos Gud. Och med Ordet menar Johannes utan gensägelse Jesus Kristus själv. »Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud», säger han. En mycket underbar och övermåttan djup sanning, en sanning lika tröstefull som livsviktig för oss att fasthålla och behjärta.

Vi människor tala ofta sådana ord, som vi vid närmare eftertanke ångra och önska få återtaga, och vi utföra stundom sådana gärningar, som vi vid närmare prövning skulle önska hava ogjorda. Och detta emedan orden voro förhastade och gärningarna obetänksamma. Men Herren har aldrig talat ett enda förhastat ord, ej heller utfört en enda obetänksam gärning. Herrens löften och gåvor, ord och handlingar äro sådana, att han icke kan ångra dem. Liksom vi människor äga en inre rikedom av tankar och känslor, åt vilka vi söka giva uttryck i ord och handling, och dessa våra känslor och tankar utgöra så att säga vår inre värld, så utgjorde Guds kärleks- och frälsningstanke rörande de fallna barnens lyckliggörande förnämligast Guds inre värld. Det var denna Guds kärlekstanke, som så länge burits och värmts vid hans hjärta, som nu på ett så utsägligt härligt sätt bröt fram i gärning, då Ordet vart kött och tog sin boning bland oss. Gud hade av evighet i kärlek tänkt ut denna plan. Det var hans rådslut, innan han ännu lade världens grundvalar. Det var således ingenting förhastat, intet obetänkt. Gud hade i sin kärlek fröjdats att få giva en sådan gåva åt världen, en sådan frälsare åt de fallna och förlorade. Hans hjärta gladdes storligen, då tiden var inne att i handling giva uttryck åt denna sin kärlekstanke. Å Guds vägnar ropade också ängeln ut detta glädjebudskap: Si, jag bådär eder stor glädje, vilken skall vederfaras allt folk. Ty åt eder är i dag född Frälsaren, som är Kristus, Herren i Davids stad! Och inför de häpne betlehemsherdarne ljöd ur den brustna skyn den himelska härskarans sång, mäktig och härlig: Åra vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett gott behag!

Så blev Ordet kött enligt Guds eviga råd och beslut. Gudaktighetens hemlighet blev uppenbar. Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: Han, som blivit uppenbar i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglarne, predikad bland hedningarne, trodd i världen, upptagen i härlighet. 1 Tim. 3: 16.

Vilken utsäglig tröst för oss människor, att Jesus Kristus, det eviga Ordet, blev kött och bodde bland oss! Då nu barnen hava samma kött och blod, blev ock han desslikes därav delaktig, Ebr. 2: 14. Han har i allt blivit lik bröderna. O, att jag alltid kunde tro det, som

jag ville! Tänk att han i allt har blivit bröderna lik, frestad i allting liksom vi, dock utan synd! Ja, så nära har han kommit oss. Han blev kött och bodde ibland oss. O, jubla, du arma hjärta, du sorgtyngda bröst, du frestade och anfäktade, du svage och modlöse! Så nära har då frälsaren, den mäktige förlossaren, förbarmaren i Israel kommit dig. Hör det och var glad! Hör det och tacka Gud! Ja, fröjda dig och var glad! Gud vill, att du skall fröjdas.

Han kom för att återföra de förlorade barnen till Gud igen. Och på det att han skulle kunna utföra detta stora uppdrag, måste han komma ned till oss, ja, så nära oss, att han blev kött, trädde in i vårt släkte, lät sig födas till människa, en broder bland bröderna, på det att han skulle kunna leva och lida som vi, känna som vi, gråta som vi, som ock sångaren sjunger:

Han tårar fälla skall som vi,
Förstå vår nöd och stå oss bi
Med kraften av sin anda,
Förkunna oss sin faders råd
Och sötman av en evig nåd
I sorgekalken blanda;
Strida, lida dödens smärta,
att vårt hjärta
Frid må vinna och en öppnad
himmel finna.

Ja, en sådan frälsare behövde vi, och en sådan fingo vi, en frälsare, som var sant mänsklig men på samma gång gudomlig. En frälsare, som i sin person förenade gudom och mandom. Ja, en frälsare, vars ämbete var och är att förena oss med Gud, förena det genom synden sönderslitna och brustna, förena himmelen och jorden, ja, återförena de bortkomna, fridlösa och olyckliga människobarnen med Gud, vår himmelske fader. Vilket gudomligt uppdrag! För detta ämbetes skull kom han till oss och bodde bland oss. Och så bereddes den nya och levande vägen ända från syndafallets djupaste djup, ja, från randen av helvete och död upp till Guds tron i himmelen.

Denne frälsare bodde bland oss. Han icke blott reste igenom vår värld och betraktade densamma flyktigt, utan han bodde bland oss. Det är stundom en ära att få bo i samma stad eller samma by, där någon stor personlighet har bott. Man reser ofta minnesmärken, där konungar och furstar hava farit fram. Jesus Kristus,

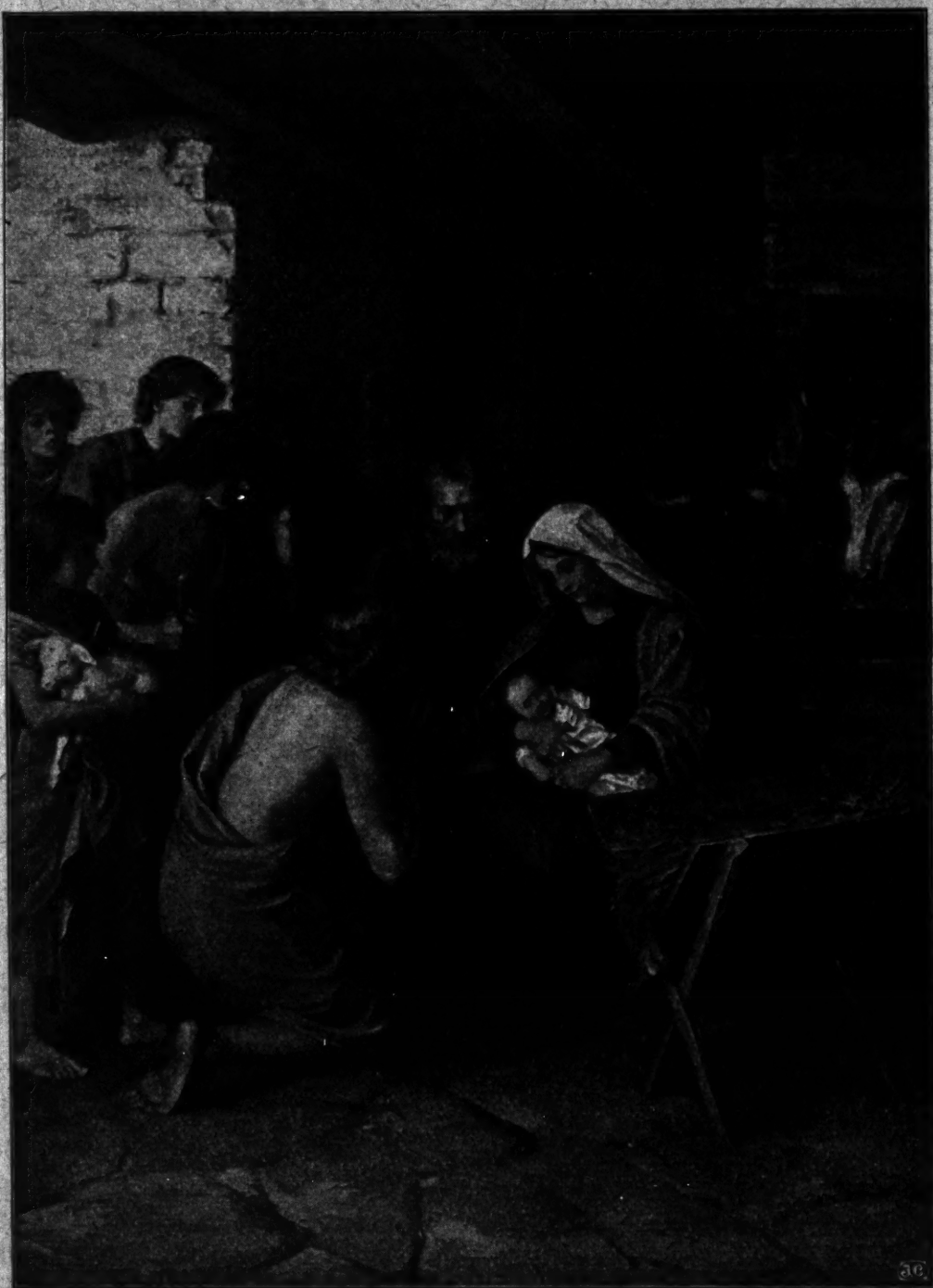
den störste av alla, har icke blott rest fram här, utan han har bott i denna värld, och så att säga adlat densamma. Det är ousägligt stort, ja, en ära att vara människa och redan som sådan bära den evige Gudens avtryck i sin själ. Men att, sedan människan genom synden avföll från Herren, Guds enfödde Son själv kom hit ned för att återföra de förlorade människobarnen till Gud igen, från vilken de avfallit, det är ännu större. Därför kan man ock, ehuru synden bringat människosläktet i så djup förnedring, att det slitits löst från Gud,

sitt livsupphov och glädjekälla, säga: det är nåd, ja, en ära att vara människa. Men det är detta endast på grund av vad Jesus gjort. »Ty vore ej det barnet fött, förtappat bleve då allt kött; nu frälsning bjuds åt alla».

Att Kristus tog sin boning ibland oss i ringhet och ej uppträdde som en furste eller konung i jordisk mening, så att om honom besannades, vad sångaren säger: »En krona han ej bär, men dock en konung är; hans prakt är ganska ringa; dock kan han döden tvinga» — det är en alldeles särskilt stor nåd. Ty de allra flesta, de breda lagren i mänskligheten äro fattiga och ringa, de rika och mäktiga äro lätt räknade. Och Kristus trädde fram fattig och ringa mitt i mänsklighetens stora centrum, på det att de många, de fattiga och ringa i denna värld, skulle våga sig fram och samlas omkring honom. Men på samma gång var och är han till sitt väsen så upphöjd och stor, att även den rikast begåvade, den mest bildade — där bildningen är parad med sann män-

niskokännedom — finner sitt allt i Kristus. Österlandets vise böjde knä för Jesusbarnet, och fattiga herdar skyndade att skåda honom. Varför passar Herren Jesus så väl för både hög och låg, fattig och rik? Varför kan den mest okunnige och det största snille mötas i salig tillbedjan inför honom? Jo, därför att han ytterst är svaret på mänsklighetens största livsfråga. Här om säger skalden så träffande:

Säg, vart flyr jag, store fader,
Som mitt liv ur stoftet väckte?
Säg, var finner jag den sanning,
Som mig löser livets gåta?



Jesu födelse.

Säg, var finner jag den kärlek,
Vilken evig är som hjärtat,
Ur vars djup den heligt väller?

Och jag såg ett barn i krubban,
Ur vars öga, rena, milda,
Lyste evighet och gudom;
I dess armar — ack, så spåda,
Slöts på en gång jord och himmel,
I dess hjärta — ack, så mänskligt,
Bodde kärlek, nåd, försoning
För den fallna mänskligheten.

Men att den underlige, store, ödmjuka och kärleksfulle frälsaren fick gå som en främling i världen och att han ännu för det stora flertalet människor är en främling, det förorsakar oss, som älska honom, den djupaste sorg. Han kom till sitt eget, men hans egna mottogo honom icke. Vilken veklagan ligger det icke i dessa apostlarnas ord! Kristus kom till människosläktet, som var skapat genom honom, och till honom och sålunda hans eget. Det folk, till vilket han i första hand kom, var ju bärare av alla de heliga löften rörande honom och på grund därav i särskild mening hans eget folk. Men ack, dessa hans egna mottogo honom icke.

Om en person komme som främling till en stad och nödgades bo på gatan över natten, därför att ingen kände honom och ville taga emot honom, så skulle det ju visserligen kännas bittert för honom. Men han kunde trösta sig med den tanken: »Jag får väl finna mig i mitt öde, jag är ju en främling här.» Men bittrare vore det om t. ex. en fader, som för någon tid lämnat sitt eget hem, sina egna barn, vid återkomsten skulle finna sin egen dörr stängd av sina egna barn. Huru skulle det kännas för fadershjärtat? Eller om en brudgum, som nyss lämnat en älskad brud, vid sin återkomst skulle finna hennes dörr och hjärta stängda för honom och detta hem och detta hjärta upptaget av en annan — hur bittert skulle det ej vara för honom! Ack, tusenfalt djupare och bittrare måste det smärta vår frälsares rika, känsliga hjärta att finna rum och hjärtan stängda för sig.

Tänk därpå, du som ännu stänger ditt hjärta för Jesus!

Frälsarens kärlek träder rent av oemotståndligt emot oss — åtminstone borde det vara så — då vi besinna, att han, ehuru okänd och misskänd i denna värld, dock fullföljde sin stora, självuppgifande livsgärning till slut. Han var sin himmelske fader lydlig intill döden, ja, intill korsets död. Men just därigenom bereddes frälsningens stora möjlighet, ja, saliga verklighet. Också blev han därigenom den fullkomlige frälsningsfursten,

som kan och skall fullkomligt frälsa alla dem, som genom honom komma till Gud. Därför heter det ock: Åt alla dem, som mottogo honom, gav han makt att bliva Guds barn, dem som tro på hans namn. Märk väl, alla som mottogo honom, alla som mottaga honom, icke på grund av egen förtjänst och värdighet, utan av nåd, för intet, lika oförskyllt, som man mottager solsken och regn från Guds himmel. Alla dem, som på det sättet mottaga honom, giver han makt att bliva Guds barn. O, att alla hjälplösa, förlorade, fattiga syndare hörde och trodde det! Hören det, I alle, som ingen förtjänst eller värdighet haven och för synd och dom hållen på att förtvivla! Hör och mottag din frälsare, och även du skall få makt att bliva Guds barn. Guds barn! Var det så? Ja, så var det, och så är det. Så står det skrivet. Hör det, o själ!

Kunna då fattiga, förlorade syndare få barnarätt hos Gud, icke blott trälens plats utan makt

att bliva Guds barn? Är det verkligen sant? Ja, det är sant. Ty det har Jesus Kristus sagt, han, som aldrig kan ljuga. Väl må vi då alla jubla och av fullaste hjärta sjunga:

Ära vare Gud i höjden!
Friden, fröjden, helig vilje
Sig från jorden aldrig skilje!

Ja, måtte vi alla taga emot Kristus, på det att han må vinna sin heliga avsikt med oss, Guds yttersta vilja varda förverkligad, och vi sättas i stånd att fylla vår



Vila i öknen.

höga och heliga bestämmande för tid och evighet. Måtte det ske så, att vi till sist i Guds himmel må saliga få lova Gud och Lammets för evigt. Amen.

Henning Andersson.

•Lär av den norrländske bonden!

En söndagsskollärare från en sydländsk stad vistades förliden sommar uppe i Jämtland på grund av klen hälsa. Därifrån skrev han till sina medlärare i söndagsskolan bland annat följande:

»Låtom oss i vårt arbete likna den norrländske bonden. Han har nu i sju år efter varandra sått korn utan att få se det mogna. Men i år har han fått den allra härligaste skörd av moget korn. Skulle vi icke se någon frukt av vårt arbete i år eller nästa år, så låt oss i alla fall hålla på. En annan gång skall det dock bära en härlig frukt.»

Vår stora missionsfest.

Sparbössetömningen annandag jul.

Det stundar åter högtid. Den kära, efterlängttade julen är snart här. Vi få då än en gång samlas, gamla och unga, för att påminna oss »julgåvan, given åt världen», och i anden göra herdarne sällskap till Betlehem för att skåda det »barn, som är oss fött, den son, som är oss given.» Men på samma gång vi påminna oss, vad vi genom honom fått och ännu dagligen få, gives oss även det dyrbara tillfället att likt de vise från Österlandet få bringa honom våra offergåvor.

Det ligger en oändligt stor nåd i den gåva, som vår himmelske fader givit oss — gåvan kom ju full av nåd och sanning — men det är ock en mycket stor nåd däri, att vi få giva honom något igen av det lekamliga goda, som vi ha. Det är en nåd. Han har själv sagt: Det är saligare att giva än taga. Och om vi rätt förstode denna nåd, skulle vi likt församlingarna i Makedonien »med mycken enträgenhet bedja om den ynnesten att få deltaga i undsättningen till de heliga».

Missionen behöver »undsättning». Den är byggd på frivilliga kärleksgåvor och har icke heller någon annan inkomst att räkna med. Och det gör, att vi aldrig må tröttna att själva giva och att uppmana andra därtill. Herrens bud är, att var och en må, såsom han av sitt hjärta därtill drives, fylla sin hand med frivilliga gåvor åt honom.

Svenska Missionsförbundets arbete är alltfört under utveckling och tillväxt. Arbetet ökas på de fält, där vi nu i flera år verkat. De församlingar, som uppstått, behöva vård och tillsyn av äldre arbetare. Men så öppnas

nya dörrar, däri vi bjudas, ja kallas att ingå. Och för att även de, som hittills suttit i mörker, skola få höra, behövas nya krafter. En sådan utvidgning av arbetet planeras i Kongo. Ännu en ny station är det även fråga om i Kina. I Kaukasien ämna vi utsträcka vår verksamhet till jesiderna, de s. k. djävulsdyrkarne, och i Turkistan behöves förstärkning, så att det arbete, som är påbörjat, må kunna fortsättas. Så länge missionens herre bevärdigar Missionsförbundet och dess vänner med sådana kallelser, må det vara för oss en glädje att få vara med. Få vi så stora uppdrag oss pålagda, skall han förvisso också giva oss nåd att utföra dem. Men må vi verkligen betrakta vår mission såsom ett uppdrag av Gud, ett uppdrag, som han väntar, att vi med trohet skola utföra.

När vi därför nu åter skola mötas för att på missionens altare tömma våra sparbössor, må vi göra det med tacksamhet och glädje. Må vi tänka därpå, att det är gåvor åt Herren och icke åt människor. Och det som gives åt honom, skall han återgälda hundrafalt i denna tiden och ännu mycket mer i den tillkommande världen.

Edra bröder i Herren

Svenska Missionsförbundets Styrelse.

Vi meddela här ett program för dem som vilja använda det.

Program

för missionsfesten annandag jul.

1. Unison sång n:o 597.
2. Bön och bibelläsning.
3. Unison sång n:o 587.
4. Missionsföredrag.
5. Solo- eller körsång.
6. Missionsberättelse eller läsning ur missionstidningen.
7. Unison sång n:o 600.
8. Kollekt upptages, då de, som inga sparbössor haft, få tillfälle att giva sin missionsgåva.
9. Solo- eller körsång.
10. Bön för missionen.
11. Meddelas resultatet av insamlingen.
12. Avslutning.

Glöm icke att i tid rekvirera sparbössor för utdelning.

De under missionsfesten insamlade medlen förde omedelbart insändas till

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Jul.

Beliga högtid, kom att församla
Tätt invid krubban unga och gamla!
Kom att förkunna hvarliga bud,
Visa oss gåvan, sänd av Gud!

Världen är full av oro och strider,
Människoanden suckar och lider —
Kom med din stilla, fridfulla ro,
Låt oss i änglars hem få bo!

O, låt oss åter ordet få höra,
Ordet, som kan oss saliga göra,
Ordet om Jesus, syndares vän,
Vännen, som kommer huld igen.

Vännen, som kommer, skön utan like,
Kallande oss till himlarnas rike,
O, må vi skynda honom emot,
Strö våra palmer för hans fot.

Låt oss få skåda stjärnan i Öster,
O, låt oss höra änglarnas röster,
Låt oss som markens herdar få gå
Att omkring krubban läger slå.

Låt oss med Österns ädlaste visa
Barnet i krubban jublande prisa
Och med tillbedjan hälsa i det
Konungars konungs majestät.

Aug. B.

Kommen ihåg det.

Vad skola vi komma ihåg? Jo, *sparbössetömnings-annandag jul*. Det är Svenska Missionsförbundets största inkomstpost. Beträkta det såsom en julgåva åt missionens Herre. Gören sällskap med de vise männen från Österlandet. Det var deras största vishet, att de kommo till Jesus för att tillbedja, och att deras tillbedjan yttrade sig icke bara i ord utan även i gåvor.

Kommen ihåg det.

Broderligen
P. W.

En hjärtlig julhälsning

sändes alla Pietistens läsare och vänner. Gud give Eder mycken frid och välsignelse under den dyra helgen. Må strålarna av stjärnan från Betlehem sprida mycket ljus i Edra hjärtan och hem!

Hälsn alla vänner, stora och små.

Broderligen
P. W.

Till våra vänner och understödjare landet runt bedja vi att nu, då sista numret av Pietisten för detta år utkommer, få säga ett varmt och hjärtligt tack för »allt deltagande i evangelii tjänst». Vi ha från alla håll rönt ett så stort och varmt deltagande, att vi känt oss mycket uppmuntrade. Vänliga önsknings- och kärleksfulla hälsningar ha åtföljt många brev och gåvor hit. Aldrig ha vi utfärdat ett upprop utan att finna dem, som med glädje svarat därpå. Vi ha därav förstått, att vi icke ensamma behöft bära omsorgernas och bekymrens börda. Många ha hjälpt oss att bära den fram inför Herren. Och han, den trofaste hjälparen, har givit allt, vad oss gjorts behov. Ingenting har uteblivit av allt det goda, han lovat. Först och främst vare därför hans namn prisat. Därefter vilja vi ock uttrycka vår broderliga tacksamhet till alla vänner, understödjare och medhjälpare. Må Gud rikligen välsigna Eder alla!

Tidningsspridare | Då det nu vid årsskiftet ånyo blir missionsarbetare. | fråga om spridning av våra och andra goda tidningar, vilja vi fästa våra vännerns uppmärksamhet därvid, att även detta är ett missionsarbete av mycket stor betydelse. Det kräver visserligen både arbete och uppoffringar av tid och medel, men så bär det också sina stora frukter för Guds rike. Där ingen annan finnes, som samlar prenumeranter och verkar för tidningens spridning, bör en lämplig person inom församlingen eller ungdomsföreningen utses.

Textutredningarna | På det att intet missförstånd må för söndagsskolan. | äga rum, vilja vi här ytterligare fästa uppmärksamheten därvid, att textutredningarna för söndagsskolan från och med nästa år komma att införas i denna tidning och icke såsom hittills i tidningen Missionsförbundet.

Våra prenumeranter | Pietisten har redan under sitt i Amerika. | första år såsom organ för Svenska Missionsförbundets inre mission vunnit ett stort antal prenumeranter i Amerika. Vi påminna vänligen dessa om förnyelse av prenumerationen. Tidningen sända vi till en början av året under samma adresser som förut och vänta att snart få höra, om någon ändring önskas.

På samma gång inbjuda vi nya prenumeranter att

genom Pietisten få se något om Guds verk i det gamla hemlandet.

Offerveckans insamling. | Det är med glädje och tacksamhet både till Gud och våra vänner, som vi kunna meddela, att till den 18 dennes influat något över 50,500 kr., insamlade under offerveckan.

Glöm icke missions-sparbössorna. | Vi ha allt emellanåt ställt denna uppmaning till våra vänner, emedan vi funnit, att en liten påminnelse av detta slag väl behöves. Vad vi nu särskilt åsyfta med denna uppmaning är, att predikanter och andra församlingsledare må i tid från vår expedition rekvirera dylika sparbössor för utdelning vid missionsfesten och under början av året. Det är av stor betydelse för missionen, att vi få ut så många sparbössor som möjligt. Komma de endast in i hemmen, så göra de sig nog en och annan gång påmint om sin tillvaro och ändamålet därmed.

De medel, som inflyta till missionen genom sparbössorna, utgöra den största inkomstpost, som vi ha att räkna med. Där besannas ordspråket: »Många bäckar små göra en stor å.»

De stundande böneveckorna. | Vi vilja påminna därom, att programmen för såväl den allmänna böneveckan som ungdomens särskilda bönevecka voro införda i föregående n:r av Pietisten.

Därnäst fästa vi uppmärksamheten vid det lilla sånghäfte »*Låtom oss sjunga*», som är under tryckning. Det väntas vara färdigt i början av det nya året.

En Carl XII:s bibel gåva till missionen. | Ett väl bevarat exemplar av Carl XII:s bibel har blivit insänt till oss såsom gåva för missionen i Kina. Vi vilja naturligtvis sälja den för att sedan låta inkomsten därför tillfalla en ny huvudstation i Kina enligt givarens önskan. Och nu fråga vi, om det möjligen finnes någon bland våra läsare, som vilja köpa densamma? Anbud torde i så fall insändas till oss ju förr dess hellre.

Kvartalsmötet i Ronneby. | Programmet för vårt kvartalsmöte i Ronneby har varit införd i de två näst föregående numren. På grund av utrymmesskäl måste vi nu utesluta det.

Mötet kommer att hållas den 10 och 11 januari. Vid samma tillfälle kommer att avskiljas för missionen i Kina sjuksköterskan och ackuschörskan fröken *Maria Axling*.



Evangelistkursen i Vasakyrkan i Örebro avslutades lördagen den 12 dec. med en enskild fest därstädes, till vilken Örebro brödräfsamling samt dess ungdomsförenings medlemmar inbjudits. Kursen har pågått sedan den 1 nov., och ett 30-tal elever från olika delar av vårt land ha deltagit i densamma. Undervisningen har i regel pågått sex timmar dagligen. Lärare ha varit pastor E. Ungerth och predikant E. F. Holmstrand samt folkskollärare K. Gustafsson. Många av eleverna komma att begära inträde i Sv. Missionsförbundets Missions-skola. De flesta av dem äro redan nu ute på fältet och i full verksamhet.

I **Uppsala** har under redaktör Gauffins ledning hållits en evangelistkurs från och med den 3 nov. till och med den 1 dec. i år. 17 ynglingar hava bevistat densamma. De flesta av dem äro nu ute på fältet. Må Gud välsigna dem!

Evangelistkursen i Karlstad, som pågått sedan den 1 nov., avslutades med en större fest söndagen den 6 dec. i missionshuset Betlehem. Till festen hade så mycket folk infunnit sig, som huset bekvämt kunde rymma.

Flera vittnesbörd avlades av eleverna. Ej mindre än sex av dem ha för avsikt att inträda i Missions-skolan.

Utom eleverna talade K. J. Lindgren, Gillén, Alfred Larsson och Enock Olsson. Programmet utfylldes dessutom med riklig sång, deklamation och servering av kaffe.

Evangelister och väckelsepredikanter. Västmanlands predikantförbund har beslutat att till Svenska Missionsförbundets styrelse framställa det önskemålet, att den må taga i övervägande och — om så ansåges nödvändigt — inför nästa års konferens framlägga förslag, att personer med väckelsens gåva och kända för sann gudsfruktan av förbundet anställdes att resa uteslutande som evangelister och väckelsepredikanter, samt att det, om möjligt, så kunde ordnas, att en av konferensdagarna avskildes för att dryfta de angelägenheter, som beröra den inre missionens verksamhet.

Upplands Kristliga Ungdomsförbund har kallat pred. E. O. Hedberg från Amerika att för någon tid resa i Uppland som dess ombud. Hedberg har antagit kallelsen.

Nytt missionshus har Skogs friförsamling, Gestrikland, låtit uppföra i stället för det gamla, som förlidit år genom eldsvåda förstördes. Huset inrymmer en större sal med 500 sittplatser samt en mindre med cirka 100. Dessutom finnes kök för församlingens räkning. I andra våningen är en lägenhet för vaktmästaren. För närvarande pågår målning av bänkarna och väntas det hela vara färdigt till jul, då invigning av huset skall äga rum.

Hemlingby missionshus, tillhörande Gefle missionsförening, har i höst genomgått en grundlig restaurering invändigt. Väggarna hava panelats och talarestolen blivit omändrad samt en sångarestrad byggd och centraluppvärmning inledd, varjämte hela huset ommålats. Med anledning av att huset nu står färdigt att ånyo tagas i bruk för sitt ändamål, hölls söndagen den 6 dennes på kvällen en fest därstädes, vilken var besökt av så många deltagare, att det var till trängsel fyllt.

Hälsningstal hölls av snickaren E. Pettersson, och sedan hölls korta föredrag av predikanterna P. Olsson och F. A. Larsson. Sång utfördes av sångföreningen. Kaffe serverades. Det hela utgjorde en stämningsfull högtidsstund för missionsvännerna på platsen, vilka glädjas åt att nu hava en trevlig lokal att samlas i omkring Herrens ord.

Axel Werner, predikant för Stugsunds missionsförening, har antagit kallelse att bli predikant för Lingbo missionsförening. Platsen tillträdades den 1 mars 1909.

Predikanten W. Bergström i Ronneby har antagit Landskrona missionsförenings kallelse att bli dess predikant och föreståndare. Platsen tillträdades den 1 nästkommande februari.

Predikanten J. E. Björn, Tierp, som omkring 5 år tjänat Tierps södra friförsamling som dess predikant och föreståndare, har antagit Grillby missionsförsamlings kallelse att bli dess predikant.

Söndagen den 6 dec. hölls offentlig avskedsfest i Tierp, varvid tal hölls av församlingens ordförande, hr O. Schytt, m. fl., vilka alla ville säga predikant Björn och hans fru ett hjärtligt tack för tid som gått samt tillönska dem lycka och välsignelse på det nya arbetsfältet.

Till pred. Björn överlämnades från församlingen och ungdomsföreningen ett guldur med kedja.

Festen var besökt av så många, som den rymliga lokalen kunde rymma.

Majornas missionsförening, Göteborg, har beslutit att till sin predikant kalla Wilh. Gullberg i Sköfde.

För predikant A. Wester, som i dagarna avflyttar från Gustafs till Skenninge, hölls söndagen den 6 dec. avskedsfest i Enbacka missionshus.

W. har under sin mångåriga verksamhet i Gustafs gjort sig mycket omtyckt inom missionsföreningen och i hela socknen, och saknaden efter honom kommer att bli stor.

För predikanten J. Thorell, vilken antagit kallelse som predikant vid Väst kustens missionsförening och beslutat bosätta sig i Herrljunga, hölls söndagen den 24 nov. avskedsfest i Gylle missionshus vid Trelleborg. Nära sex år har broder Thorell varit predikant och församlingsföreståndare i Gylle missionsförening, som är den äldsta missionsföreningen i södra Skåne, och har där fått utföra en god och välsignelserik verksamhet.

Den vackert dekorerade salen var till trängsel fyllt.

Stämningen var sådan, som då kära vänner skola skiljas.

Som ett uttryck av församlingens tacksamhet överlämnades till de avflyttande en kaffeservis av nysilver och ett par kandelabrar.

Fru Thorells avskedsord framkallade många tårar. Hon sade: »Här i detta hus har jag som litet barn suttit vid mina föräldrars sida och hört Guds ord, här har jag gått i söndagsskola, här fick jag förstå gången smaka den frid, som övergår allt förstånd, här har jag tillhört församlingen, här har jag deltagit i söndagsskolverksamheten och under de sex sista åren gjort vad jag förmått för att understödja min man i hans arbete.»

Dalarnes predikantförbund höll sitt halvårsmöte i Smedjebacken den 9 och 10 dec.

Mötet var besökt av omkring 28 predikanter och var alltigenom gott och uppbyggligt.

”Skulden betald.”

Från Sillerud, Värmland, skrives:

Vårt enkla missionshus, bestående av samlingssal samt ett mindre rum och kök, har nu blivit målat invändigt och står efter många års arbete färdigt och skuldfritt. Det har gått sakta, men vi ha icke velat begära hjälp från andra orter.

Från Skåne.

I sist utkomna numret av Skånes Missionssällskaps Tidning skriver dess redaktör, som ock är ordförande i Skånes missionssällskap, om verksamheten på s. k. mörka orter inom Skåne följande:

Det gives en stor del inom Skåne, varest icke någon eller högst ringa lekmannaverksamhet bedrives och där, så långt människooöga kan se, inga eller ett ringa fåtal finnes, som bekänna sig tro på Kristus till frälsning. Det är sådana socknar, som blivit betecknade med benämningen *mörka orter*.

Även på sådana platser har Skånes missionssällskap riktat sin uppmärksamhet. Under detta halvår har sällskapet haft icke mindre än fyra arbetare ute på sådana platser, och därvid följt vår frälsares eget föredöme både då han först sände ut sina första apostlar som ock då han sände ut de 70 lärjungarne. Han sände två och två. Så hava Alfred Nilsson och Nils Olsson tillsammans verkat i en del av sydöstra Skåne, där Alfred Nilsson och O. Liljenberg tillsammans förut sökt »bryta bygd», och här hava våra unge män blivit mycket välkomna på flera platser. Redan nu hava vi där en och annan ordinarie predikoplat.

O. Liljenberg och Hj. Johansson hava verkat norr och öster om Lund med *Flyinge* såsom utgångs- och medelpunkt. Hit hava de återvänt för att finna härberge efter att dagen i ända hava genomvandrat by efter by och samtalat med människorna om det ena nödvändiga samt spritt skrifter. I regeln hava predikanterna

blivit vänligt bemötta, men människorna hava ofta varit rädda för att de skulle komma med villfarelse och ibland icke velat släppa dem inom sina dörrar. Men då de en stund stått i dörren och vänligt samtalat med dem, ha de fått komma in i stugan, ja t. o. m. fått sälja böcker där.

I hela socknar har det icke varit möjligt att få hyra en lokal, där folket kunde inbjudas för att lyssna till Guds ord. I en socken fanns en goodtemplarlokal, som fick hyras för predikan ett par kvällar. Huru litet dessa, kanske de mest upplysta inom socknen, känna kristendomens väsende, kan man förstå därav, att då salen var hyrd, sade en av ledarne till predikanterna: »Vi hoppas, att herrarne icke komma druckna hit till mötet.» »Nej, visst icke», menade predikanterna. Till heder för dessa vänner må vidare sägas, att ett par av goodtemplarne gävo predikanterna var sin icke så lilla skärv till hjälp till hyran. När predikanterna lämnade denna plats, bjödos de välkomna åter. Så var förhållandet på flera platser, t. ex. i det stora stationssamhället Sjöbo, där oss veterligen ingen av våra predikanter förr varit.

Det är klart, att vi från sådana platser icke hava något penningeunderstöd, tvärtom är det förenat med rätt stora utgifter, varför de mera penningestarka föreningarne och enskilda göra väl uti att understödja verksamheten på »mörka orter».

Ett fyratioårs-minne.

Jag skulle vilja berätta om en söndagsskola och en julfest för omkring fyratio år sedan.

Det var ej då såsom nu söndagsskola i snart sagt varje by, ej heller sådana fina missionshus att samlas uti, som vi nu ha.

Ovannämnda skola hölls i en bondstuga, och ett par gamla gummor voro lärarinnor. Barnen fingo efter fritt val lära sig en bibelvers under veckan och så på söndagen en och en läsa upp sin vers. En söndag var det en liten flicka, som var i söndagsskolan första gången, och det kändes underligt, då hon gick fram och läste: »Salig är den man, som Gud ingen synd tillräknar». — Lärarinnan lade sin hand på hennes huvud och sade: »Ja, min lilla flicka, må du alltid höra till dem, som Gud räknar som saliga.» Många år ha gått sedan dess, och Gud har under tiden bevarat den lilla, som nu snart själv är en gammal gumma.

Då barnen läst upp sina verser, sjöngs någon sång ur »Pilgrimssånger» eller »Pilgrimsharpan», ty söndagsskolsångbok var en okänd sak där. Så fortgick det varje söndag. Barnens antal förökades, och Gud var med och välsignade arbetet. Nu kom jul och med den julfest. En stor fur, ty gran kunde ej anskaffas, var klädd med äpplen, kakor m. m. gott. Stugan var julfärdig, och så många småttingar, som kunde rymmas, voro samlade. Barnens föräldrar voro även inbjudna, och alla sågo så glada och förnöjda ut. Först sjöngs en julsalm och »När juldagsmorgon glimmar» etc., varefter en god vän till barnen och söndagsskolan talade om det lilla barnet i krubban, som oaktat han kom som ett litet fattigt barn, dock var så stor och härlig.

Nu skulle de små läsa sina verser. Då var det en liten flicka på fyra år, som någon lyfte upp på en stol. Hon hette Ester, den lilla. Frimodigt och med klar röst började hon läsa: »Konungen hade Ester kär över alla andra kvinnor.» Så lyftes hon ner igen och gick till sin plats. Hon hade fyllt sitt uppdrag. Gud talade genom henne till mångt hjärta, mångt öga fuktades av tårar, och mången bön gick upp till Gud: »Käre Herre, gör mig passande för din himmel, gör mig sådan, att du ock kan se med välbehag till mig!»

Tre månader därefter tog Gud lilla Ester hem till sig, ty han hade henne kär. Många av de små, som gingo i denna söndagsskola, blevo sedan själva söndagsskollärare. Gud välsignade det i stor skröplighet utförda arbetet, och än i dag finnas de, som med glädje tänka tillbaka på den tiden.

Till sist ville jag säga till dem, som arbeta bland de små: Håll ut, det lönar sig! Så på en förhoppning, Herren giver skörd. Gräv ej ned ditt pund! I våra dagar är det väl få, som, mänskligt talat, äro så klenutrustade som de gamla gummor, som för fyratio år sedan höllo söndagsskola, och dock tjänade de Herren med de gåvor de fått, och Herren bekände sig till deras arbete och det bar frukt.

S. M. T.

En fredssöndag.

Svenska Freds- och Skiljedomsföreningens styrelse har även i år utfärdat upprop om hållande av en s. k. fredssöndag, då präster och predikanter skulle i sina föredrag fästa uppmärksamhet vid den tanke, som ligger till grund för denna förenings verksamhet. Till denna »fredssöndag» har föreslagits söndagen efter jul. I uppropet heter det bland annat:

Vi hemställa, att samtliga friförsamlingars talare benäget ville, så ofta tillfälle erbjuder sig och särskilt vid den av flera kyrkosamfund redan antagna *fredssöndagen* (söndagen näst efter jul), inför sina åhörare belysa det pågående mellanfolkliga fredsarbetet samt mana dem att understödja detsamma.

Meddelande från frikyrkomötets anordningskommitté.

Då från flera håll den meningen uttalats, att ett frikyrkomöte borde hållas redan 1909, vid vilket särskilt frågan om kyrkans skiljande från staten skulle behandlas, har arrangeringskommittén för förra frikyrkomötet haft ett sammanträde för att taga i övervägande, vad som borde göras. Därvid beslöts enhälligt att icke vidtaga några åtgärder för hållande av ett extra frikyrkomöte. Skälen härtill äro många. Dels ansågs, att man ej hade tillräcklig tid till förberedelserna, ifall mötet skulle hållas i början av 1909, dels ville man se, om nästa riksdag toge något initiativ i frågan om utredning rörande kyrkans skiljande från staten, och slutligen fann sig kommittén bunden av de bestämmelser rörande nytt möte, som gjordes av 1905 års frikyrkokonferens. Den beslöt

nämligen, »att en dylik konferens skall hållas i Stockholm om 5 år, och skulle den nuvarande anordningskommittén kalenderåret därförut göra hemställan till samfundskonferenserna att utse en ny anordningskommitté; kommittén dock obetaget att ingå till dessa konferenser med framställning om frikyrkomötets hållande något år tidigare, om skäl därtill förefunnes». Enligt detta beslut är det de tre frikyrkosamfundens årskonferenser, som på hemställan av anordningskommittén kunna besluta hållandet av ett extra frikyrkomöte; anordningskommittén har däremot icke bemyndigande därtill. Skulle ett frikyrkomöte komma till stånd i början av år 1909, måste följaktligen beslut därom hava fattats av de ovan nämnda samfundens konferenser sistlidne sommar. Då nu härtill kommer, att ett frikyrkomöte i alla händelser så snart som år 1910 kommer att hållas, har kommittén ansett sig böra stanna vid de åtgärder, som äro nödiga för att förberedelserna för detta möte i rätt tid må begynna.

Stockholm den 16 nov. 1908.

Å arrangeringskommitténs vägnar:

C. P. Carlsson.

K. A. Modén.

J. Nyrén.

Resplan för kongomissionären Emil Ekström.

December.

Den 25 e. m. Österåker.

Den 27 Katrineholm.

» 26 f. m. »

» 29 Vretstorp.

» 26 e. m. Julita.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Redovisning

av till evangelistverksamheten på de mera förbisedda och mörka orterna inom Västerbotten inlutna gåvomedel från den 1 juli detta år till dato.

Av O. Johansson, Edsbyn, 35 kr., Joh. Eriksson, Vindeln, 20 kr., A. Norling, Stockholm, (för detta år) 100 kr., C. H. 50 kr., J. F. Åberg, Hedemora, 50 kr., Betesda missionsförening genom L. Larsson, Stockholm, 58 kr., J. A. Fors, Grillby, 50 kr.

Härmed frambäres på samma gång ett hjärtligt tack till de välvilliga givarna. Skulle någon mera vilja bidra till denna verksamhet, mottagas gåvorna med största tacksamhet av undertecknad.

Umeå den 5 dec. 1908.

L. A. Holmström.



Svenska Missionsförbundets kvartalsmöte hålles i Ronneby den 10 och 11 januari 1909.
Program är infört i föregående nr av Pietisten.

Evangelistkurs och bibelskola. I Lycksele kyrkoby i Västerbotten kommer att på föranstaltande av Svenska Missionsförbundets styrelse anordnas en *evangelistkurs och bibelskola*. Till denna inbjudas på Herren troende ynglingar och unge män, som vilja verka Guds verk, och som äga förutsättningar att kunna tjäna med husbesök och ordets predikan. De, som vilja delta, torde insända ansökan därom till predikant *And. Lindström, Lycksele*, före den 15 januari 1909. Ansökan bör vara åtföljd av rekommendation från församling eller enskild, känd person.

Kursen beräknas börja den 15 februari och kommer att räkna 5 å 6 veckor.

I förening med evangelistkursen anordnas bibelskola för barn i konfirmationsåldern.

Värmlands Ansgarilförening håller sitt årsmöte i Karlstad den 15, 16 och 17 januari 1909. I sammanhang därmed hålles predikantkonferens den 13 och 14. Utförlig annons införes i Ansgariiposten.

Enoch Olsson.

Östergötlands Ansgarilförenings kvartalsmöte hålles i Linköping den 29 o. 30 december. Styrelsen sammanträder första dagen kl. 3 e. m., ombuden kl. 5. Offentlig predikan kl. 8 på aftonen. Andra dagen fortsätter mötet med predikan från kl. 10 f. m. Predikanten C. M. Johansson och missionär Sköld väntas. Kollekt upptages för missionen. Alla hälsas välkomna.

Ordföranden.

Evangelist- och söndagsskollärarekurs hålles i likhet med föregående år instundande februari och mars i *Kristianstad*. Unga troende män med rekommendationer av församling eller kända personer äro välkomna. Bostad m. m. anskaffas på begäran av undertecknad. Ansökan bör insändas före den 1 jan. 1909.

O. N. Thomson,

distriktsföreståndare.

Adress: *Kristianstad*.

Evangelistkurs anordnas i *Immanuelskyrkan* i Jönköping under nästkommande mars månad.

Vidare framdeles.

W. Walldén.

A. Ohldén.

O. Nyrén.

Evangelistkurs kommer att hållas i Norrköping från och med den 19 januari till och med den 19 februari 1909, till vilken unge män från Östergötland och norra Småland inbjudas. Kursen kommer att ledas av redaktör *J. B. Gauffin, Uppsala*. Ansökan, som bör åtföljas av rekommendation från kristen församling eller enskild person, insändes till predikanten *C. M. Johansson, Norrköping*, före den 1 jan. 1909. Logi erhålles gratis, så vitt möjligt är. Närmare upplysningar erhållas av undertecknad.

Norrköping i sept. 1908.

C. M. Johansson.

Skånes kristliga ungdomsförbund håller konferens och 10-årsfest i Vasakyrkan, Kristianstad, den 5 och 6 jan. 1909. Ombudsmötet börjar den 5 kl. 3 e. m. och det offentliga årsmötet hålles påföljande dag eller Trettondagen.

Som predikanter till årsmötet äro kallade: Red. C. Boberg, missionär C. N. Börrissön, pred. Forsberg, som då avskiljes för ungdomsförbundet, samt pred. A. Strömbäck.

Ombuden böra anmäla sig hos undertecknad för erhållande av logis innan den 1 jan. och likaså alla, som önska delta i den gemensamma middagen på årsmötet.

Enligt uppdrag

A. Strömbäck.

Västmanlands läns Ansgarilförening håller sitt årsmöte i Missionskyrkan, Västerås, *lördagen den 16 och söndagen den 17* instundande januari. Den 16 kl. halv 12 f. m. sammanträder styrelsen och samma dag kl. 3 e. m. samlas ombuden jämte styrelsen till konferens. Det offentliga missionsmötet börjar den 16 kl. 8,30 e. m. och fortsätter söndagen den 17 kl. 11 f. m. och 3 e. m. Kl. 8 e. m. offentligt ungdomsmöte. Predikanterna C. O. Sjöberg, Sala, Joh. Engvall, Kärrgrufvan, H. Dahllöf, Västanfors, m. fl. bröder inom föreningen medverka. Ombud och predikanter, som önska logis, anmäl sig i god tid hos pred. Oskar Karlsson, Västerås. Ansgarilföreningens vänner samt allmänheten hälsas hjärtligt välkomna.

J. A. Lindblad.

Nordöstra Västmanlands Missionsförening håller sitt halvårsmöte i Heby nyårsdagen. Föreningens predikanter besöka mötet.

O. Lidén.

Ny sångbok.

Låtom oss sjunga!

ett häfte ungdoms- och väckelsesånger

till bruk

vid böne- och väckelsemöten.

Innehåller ett 80-tal gamla välkända sånger, hämtade ur äldre och nyare sångsamlingar.

Pris 10 öre pr ex. Då minst 25 ex. tagas, lämnas 25 % rabatt.

Häftet blir färdigt till i början av januari, så att det kan komma till användning under böneveckorna. Rekvireras från

Svenska Missionsförbundets Expedition.

För söndagsskolan.

Textböcker för 1909 å netto 5 öre.

Klassböcker av den vanliga sorten 15 öre.

Klass- och textboken, interfolierad och bunden i styva permar 25 öre.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Ansgarius.

Rikt och omväxlande innehåll.

Behållningen tillfaller oavkortad missionen.

Pris: Kartonerad kr. 1: 50; klotband 2: 00.

Vid köp av minst 5 ex. lämnas 25 % rabatt.

Ett ex. sändes portofritt mot beloppets insändande i frimärken.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Pietisten

illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets inre mission
68:de årgången

utkommer från och med 1909 med 2 nr i månaden.

Rörande innehållet hänvisa vi till anmälan å tidningens första sida.

Priset är kr. 1: 50, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1: 25, då den sker hos expeditionen, och minst 5 ex. rekvideras att sändas under samma adress.

Den som samlar prenumeranter och tar tidningen genom posten erhåller vid insändandet av kvittan på minst 6 prenumeranter antingen ett ex. av kalendern Ansgarius fraktfritt eller ock 25 öre i provision på varje nr. Då tidningen rekvideras hos expeditionen, lämnas vart 11:te exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50.

Missionsförbundet

illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission
27:de årgången

utkommer under år 1909 med 2 nr i månaden.

Tidningen innehåller förutom ledande artiklar i missionsämnen brev från missionärer, underrättelser om andra missioner, meddelanden från expeditionen, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn, redovisningar m. m.

Prenumerationspriset är detsamma som för tidningen Pietisten.

Barnavännen

illustrerad tidning för barn i hem och skola
26:te årgången

utkommer under 1909 som Svenska Missionsförbundets tidning för de små.

Barnavännens redaktion och ledning blir densamma som under alla föregående år. Såsom hittills kommer tidningen att innehålla ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfälten i Kina och Kongo, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet. Såsom förut utkommer tidningen till varje söndag i åtta stora sidor med fina illustrationer och gott papper och tryck.

Tidningens pris å postanstalterna är 1-kr. 25 öre. Hos expeditionen kostar tidningen 80 öre för exemplar, då minst tio exemplar tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvisenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1908 samt ett sextonsidigt sommarnummer. Textboken säljes extra till ett pris av 5 öre.

Rekvisitioner på dessa publikationer torde verkställas ju förr dess hellre antingen genom postverket eller direkt hos

Svenska Missionsförbundets Expedition.